

Arrest

nr. 346 285 van 6 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 31 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 22 augustus 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 21 augustus 2024 dient verzoekende partij een aanvraag voor het bekomen van een visum en dit op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij geeft aan haar vermoedelijke echtgenoot te willen vervoegen die in België erkend werd als vluchteling.

Op 31 maart 2025 wordt besloten om bijkomende documenten op te vragen. Op 2 juli 2025 worden bijkomende documenten overgemaakt aan de diensten van verwerende partij.

1.2 Op 22 augustus 2025 weigert verwerende partij de aflevering van een dergelijk visum. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Commentaar:

De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat op 21/08/2024 een aanvraag werd ingediend voor [I. H. S.], geboren op 01/01/1998, van Eritrese nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke echtgenoot [G. T. A.], geboren op 13/09/1991, erkend vluchteling van Eritrese nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat deze aanvraag ingediend werd op basis van een niet-geëgaliseerd huwelijkscertificaat van de Eritrees-Orthodoxe Kerk met 06/02/2016 als huwelijksdatum;

Overwegende dat het huwelijkscertificaat niet gelegaliseerd werd gezien dit momenteel onmogelijk is.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht;

Overwegende dat krachtens artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd;

Overwegende dat het voorgelegde document bijgevolg niet in overweging kan worden genomen ter staving van de verwantschap;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare ordeexceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat de visumaanvraagster op 02/07/2025 tijdens haar interview bij de diplomatieke post naar eer en geweten verklaarde dat haar echtgenoot voor hun huwelijk reeds getrouwd was;

Overwegende dat in het voorgelegde dossier de echtscheidingsakte van dit voorgaande huwelijk ontbreekt. Hierdoor kan eventuele bigamie zoals vermeld in art. 147 Burgerlijk Wetboek niet helemaal uitgesloten worden;

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het in het buitenland voltrokken huwelijk te erkennen in België. Het huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging;

Bijgevolg is dus niet voldaan aan de voorwaarden tot de gezinshereniging en wordt het visum geweigerd."

1.3 Op 31 december 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie strekkende tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 15 januari 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 27 maart 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In haar eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 43 en 45, §2 van de Vreemdelingenwet. Zij zet dit middel in haar synthesesamenvatting als volgt uiteen:

“2. Aangaande de gegrondheid van het beroep:

Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing

Eerst en vooral stelt verwerende partij dat het gaat om “de vermoedelijke” echtgenoot. Zij heeft echter de huwelijksdocumenten meegebracht, waaruit blijkt dat het de werkelijke echtgenoot is. Het laten legaliseren van documenten is uitermate moeilijk in Eritrea, gezien de spanningen die aldaar hoog oplopen.

Bovendien is er in Eritrea geen ambassade of consulaat van België gevestigd. De Belgen kunnen in eerste instantie de hulp inroepen van het Belgische ereconsulaat in Asmara of de Belgische ambassade in Nairobi (Kenia) of de Delegatie van de Europese Unie in Asmara.

“De spanningen tussen Ethiopië en Eritrea zijn de afgelopen maanden opnieuw opgelopen, waardoor de vrees groeit dat het Hoorn van Afrika mogelijk opnieuw in conflict zou kunnen vervallen. Het centrale punt is de vastberadenheid van de Ethiopische premier Abiy Ahmed om voor zijn land, dat sinds de onafhankelijkheid van Eritrea in 1993 landinwaarts is, weer toegang tot de zee te verkrijgen. Hiertoe heeft Abiy aanspraak gemaakt op de Eritrese havenstad Assab, gelegen op slechts 70 kilometer van de Ethiopische grens.

In het kader van dit geschil heeft Ethiopië een beroep gedaan op de internationale gemeenschap. Op 28 oktober riep Abiy op tot internationale bemiddeling om een “vreedzame oplossing” met Eritrea te vinden die Ethiopië toegang tot de zee zou garanderen. In een toespraak tot het parlement noemde hij specifiek de Verenigde Staten, China, Rusland en de Europese Unie als potentiële bemiddelaars, hoewel ook regionale machten zoals Saoedi-Arabië en Turkije een rol zouden kunnen spelen. Abiy benadrukte bovendien dat hij “geen intentie heeft om oorlog te voeren met Eritrea.” “Integendeel, we zijn ervan overtuigd dat dit vraagstuk vreedzaam kan worden opgelost,” voegde hij eraan toe, terwijl hij onderstreepte dat de eis van zijn land voor toegang tot de zee “onomkeerbaar” is.”

(<https://www.worldpoliticsreview.com/ethiopia-eritrea-tensions-red-sea/>).

1. Schending van artikel 8 EVRM — Schending van art. 45, §2 jo. art. 43 Vw.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het begrip ‘gezinsleven’ in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verzoeker valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de ‘inmenging van het openbaar gezag! inderdaad bij wet is voorzien.

Het is bewezen dat ISSAK en GEBREYSUS wel werkelijk getrouwd zijn. De huwelijksakte werd reeds bijgebracht. Het legaliseren van documenten in Eritrea echter, is bijzonder moeilijk door de gespannen situatie in het land en het ontbreken van een Belgische ambassade of consulaat, waardoor Belgen aangewezen zijn op de ambassade in Nairobi (41 uur rijden!) of de Delegatie van de Europese Unie in Asmara.

Zoals ook wordt aangehaald door de verschillende wetten, en bevestigd wordt door vreemdelingenrecht.be, kan een Belgische overheid die met het document geconfronteerd wordt er toch voor kiezen om de geldigheid ervan te beoordelen en het te erkennen als er redelijkerwijze geen twijfel is over de authenticiteit

van de akte. Er is in casu geen reden tot twijfel over de erkenning. Bovendien zijn verzoeker reeds een geruime tijd getrouwd, en gaat dit niet over een "snel huwelijk" en slechts nadien een verzoek tot visum.

"De ambtenaar kan daarvoor een beroep doen op artikel 24, §2 Wetboek IPR dat toelaat om in specifieke gevallen vrijstelling van de legalisatievereiste te verlenen. Het artikel vermeldt alleen 'de rechter', maar overeenkomstig de Memorie van Toelichting is het ook van toepassing op de ambtenaar van de burgerlijke stand (Memorie van Toelichting Wetsvoorstel houdende Wetboek Internationaal Privaatrecht, Doc Sénat, 3-27/1, p. 54)."

Verscheidene online bronnen stellen als volgt: "Documenten uit Somalië kunnen niet gelegaliseerd worden. In de huidige situatie kunnen we aannemen dat het ook voor Afghaanse documenten uiterst moeilijk kan zijn om documenten correct gelegaliseerd te krijgen. In die gevallen, wanneer de ambtenaar zich voldoende geïnformeerd acht, moet het mogelijk zijn om welbepaalde documenten vrij te stellen van de legalisatievereiste. In het bijzonder wanneer legalisatie onmogelijk is omwille van aantoonbare overmacht. Het is dan niet redelijk om te blijven vasthouden aan de legalisatievereiste. Zeker aangezien de legalisatie enkel een formele controle is en verder geen uitsluitel geeft over de inhoud van het document."

Voor Somalië en Afghanistan wordt het aangenomen (om logische redenen) dat aldaar de aktes niet gelegaliseerd kunnen worden. Eenzelfde redenering dient aangenomen te worden voor de Eritrese aktes. Bovendien heeft verzoekster nooit enige informatie achter gehouden, zij wist dat haar echtgenoot getrouwd was met (en ondertussen gescheiden van) YEMANE GEBRE Elsa (stuk 3). De echtscheidingsakte werd inmiddels bijgebracht, en dit dient uiteraard mee in aanmerking genomen te worden: er is geenszins sprake van bi- of polygamie.

De spanningen tussen Ethiopië en Eritrea zijn immers opnieuw toegenomen, omdat premier Abiy Ahmed van Ethiopië aanspraak maakt op de Eritrese havenstad Assab om zijn land toegang tot de zee te verschaffen. Abiy heeft internationale bemiddeling ingeroepen bij landen en organisaties zoals de Verenigde Staten, China, Rusland en de Europese Unie, en benadrukt dat hij geen oorlog nastreeft, maar een vreedzame en onomkeerbare oplossing beoogt, maar voorlopig is dit nog niet in zicht.

Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Het artikel 8 van het EVRM laat uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toe indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De fair balance-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands" heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekster (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie, ...

Dat verzoekster haar land van herkomst enige tijd geleden verlaten heeft en sedertdien zijn centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekortschiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

De Dienst Vreemdelingenzaken is onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek heeft gevoerd naar verzoeker.

Gelet op het feit dat het gaat om een hechte gezinscel, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verweerder niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden.

Het gaat hier om de echtgenoot met een Belgische verblijfsvergunning! Het spreekt voor zich dat een echtgenoot onder artikel 8 EVRM valt. Verzoekster is reeds getrouwd met de referentiepersoon.

Daarenboven dient verweerder ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verweerder is tevens gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel. Verweerder diende aldus in de beslissing tot verwijdering naast de vaststelling van het illegaal verblijf van verzoeker, ook het gezinsleven van verzoeker in rekening dienen te nemen en dienaangaande dienen te motiveren.

Het spreekt voor zich dat men geen genoegen mag nemen met het loutere vermelden van standaardzinnen. Dit kan uiteraard niet voldoende zijn, aangezien hier de leken niets van weten. Immers houdt verwerende partij het op een aantal korte zinnen, en meent van zijn motiveringsplicht af te zijn. Zo werkt het uiteraard niet. Verzoeker moet op de hoogte (kunnen) zijn van de redenen waarom zijn aanvraag geweigerd worden. Het heeft voor verzoeker geen zin om een beslissing te gaan opvragen, en nadien een legio aan mensen te moeten vragen om de cryptische omschrijvingen van verwerende partij te gaan decoderen.

In casu kan niet betwist worden dat verweerder op de hoogte was van de gezinssituatie van verzoeker. Zij zijn op de hoogte van het huwelijk van verzoeker en haar referentiepersoon!

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het EVRM, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekortschiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

Een schending van artikelen 8 van het EVRM en 74/13 van de vreemdelingenwet juncto het motiveringsbeginsel kan worden aangenomen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen'.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Tevens stellen zij dat de echtscheidingsakte ontbreekt, ook dit is incorrect. Voor de goede orde laat verzoeker de akte nogmaals in bijlage worden, waaruit blijkt dat

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In het tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de redelijkheidsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij zet dit tweede middel als volgt uit één:

"2. Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen - Schending van de redelijkheidsplicht — Schending van de zorgvuldigheidsplicht

Het blijkt dus duidelijk dat de verwerende partij geen gebruik gemaakt heeft van de mogelijkheid om verdere inlichtingen te vragen aan verzoekster. Gelet op het zorgvuldigheidsbeginsel, kan er verwacht worden dat de verwerende partij dat de informatie, die zij verkreeg van verzoekster, op een degelijke wijze onderzocht wordt. Men diende enkel het dossier wat grondiger door te nemen. Indien er een grondigere en diepgaandere studie van het attest plaatsgevonden had, was er naar alle waarschijnlijkheid een andere beslissing genomen. Door een nalatigheid van verwerende partij, zal verzoekster nog enkele maanden (!) in onzekerheid moeten leven ...

Er dient dringend een wake-upcall te gebeuren, men kan niet zomaar alle gelijkaardige dossiers gaan weigeren, omdat men nalaat de zaken grondig en diepgaand te onderzoeken?

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de art. 47/1 Vw. en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.

Wanneer verwerende partij van mening is dat bepaalde stukken meer staving behoeven, dan is het haar taak om bijkomende inlichtingen te vragen aan verzoekende partij.

De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht'.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2 In dit kader dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar eerste middel de schending opwerpt van de artikelen 43 en 45, §2 van de Vreemdelingenwet, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt dan een loutere vermelding hiervan.

Op basis van artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

3.3 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die

aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.6 Verzoekende partij heeft op 21 augustus 2024 een verzoek ingediend om een visum te verkrijgen om haar beweerdte echtgenoot in België te vervoegen. Deze echtgenoot werd immers inmiddels hier te lande erkend als vluchteling.

De bestreden beslissing geeft echter aan dat verzoekende partij geen gebruik kan maken van de bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoekende partij geen beroep kan doen op deze bepalingen uit de Vreemdelingenwet vermits de akte die voorgebracht werd om het huwelijk tussen partijen te bewijzen niet gelegaliseerd werd en omdat er niet volledig uitgesloten kan worden dat de te vervoegen echtgenoot in België gescheiden was alvorens het huwelijk met verzoekende partij aan te gaan.

3.7 Verzoekende partij is van mening dat haar huwelijk met de in België als vluchteling erkende persoon vast staat op basis van de gegevens en dat het voor haar *de facto* onmogelijk is om documenten te laten legaliseren. Verwerende partij kan er steeds voor kiezen om documenten te erkennen wanneer er geen redelijke twijfel kan bestaan over de authenticiteit hiervan. Verwerende partij zou zich niet mogen laten leiden door een overbodig formalisme en er kan geen genoegen genomen worden met loutere standaardzinnen. In ieder geval is verzoekende partij dat ook de echtscheidingsakte voorligt. Verwerende partij had haar beslissing “gewoon” beter moeten onderzoeken en het gebrek hieraan zou onbehoorlijk gedrag uitmaken van de Minister van binnenlandse zaken.

3.8 Eerst en vooral merkt de Raad op dat in het kader van een aanvraag voor een verblijfsrecht het aan verzoekende partij toekomt om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een dergelijk verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden. Verwerende partij is er bijgevolg niet toe gehouden om desgevallend bijkomende inlichtingen in te winnen bij eventuele onduidelijkheden of onvolledigheden.

3.9 Verzoekende partij stelt verder dan wel in haar verzoekschrift dat zij wel degelijk gehuwd zou zijn met de in België woonachtige beweerdte echtgenoot en dat zij een werkelijk gezinsleven zou beleven met deze persoon. Verzoekende partij volhardt daarmee in haar eerdere verklaringen en meent bijgevolg dat zij wel degelijk aan de voorwaarden voldoet voor het bekomen van een visum. De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitsprekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de

administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

3.10 Uit de gegevens zoals vervat in het administratief dossier blijkt niet dat de echtscheidingsakte reeds voordien medegedeeld werd aan verwerende partij. Het is slechts bij het beroep voor de Raad dat dit stuk (dat al evenmin gelegaliseerd lijkt te zijn) wordt neergelegd.

Het komt de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing niet toe om een nieuwe beoordeling te maken van de situatie van verzoekende partij op basis van nieuwe gegevens waarvan niet wordt aangetoond dat deze beschikbaar waren toen de beslissing nog niet genomen was. Er blijkt overigens slechts sprake te zijn van een in het Engels vertaald document waarbij het onderliggende nationale document *prima facie* niet gevoegd werd.

3.11 In zoverre verzoekende partij in het kader van de huidige procedure er tracht toe te komen dat de Raad zou zeggen dat haar huwelijk van destijds in Eritrea erkend dient te worden op basis van de voorgelegde gegevens, wijst de Raad op het volgende met betrekking tot de vraag of de Belgische administratieve overheden tot een beslissing kunnen komen zoals deze op heden voorligt.

Artikel 27, §1 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (verder: WIPR) stelt dat:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Hieruit volgt dat elke (administratieve) overheid in de uitoefening van diens bevoegdheden de erkenning van een buitenlandse akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125).

Hetzelfde artikel van het WIPR geeft ook aan dat indien de overheid inderdaad weigert de geldigheid van de akte te erkennen er een beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121 WIPR en overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 van ditzelfde WIPR. Er wordt verder nog gepreciseerd dat een dergelijk beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid betreft zoals bedoeld in artikel 572*bis* van het Gerechtelijk Wetboek. De op dit vlak ontwikkelde argumentatie behoort dan ook niet tot de bevoegdheid van de Raad.

Dit doet echter ook nog steeds geen afbreuk aan het feit dat op het moment van het nemen van de bestreden beslissing verwerende partij niet op de hoogte was van de echtscheidingsakte van het vorige huwelijk van de aangevoerde echtgenoot van verzoekende partij die in België verblijft.

3.12 Verzoekende partij is van mening dat haar gezinsleven aangetast zou worden door de bestreden beslissing. Zij verwijst daarvoor naar de bescherming volgend uit artikel 8 van het EVRM.

De Raad kan echter enkel vaststellen dat verzoekende partij zich nog steeds in het land van herkomst bevindt, waardoor de bestreden beslissing, voor zover er al sprake zou zijn van een gezinsleven, niet tot gevolg kan hebben dat het gezinsleven zou worden onderbroken vermits de huidige wijze van gezinsleven nog steeds hetzelfde blijft. Het staat de verzoekende partij desgevallend toe een nieuwe aanvraag in te dienen waarbij zij eventueel tegemoet komt aan de opmerkingen in de voorliggende bestreden beslissing. Daarbij wijst de Raad erop dat verzoekende partij intussen blijkbaar wel de hand kon leggen op de echtscheidingsakte van het vorige huwelijk van haar aangevoerde echtgenoot. In afwachting kan het gezinsleven verder gezet worden via de moderne communicatiemiddelen wat blijkens de stukken in het administratief dossier ook nu gebeurt. Zo verzoekende partij kan aantonen dat zij aan de voorwaarden voor binnenkomst voldoet, zal er slechts sprake zijn van een tijdelijke situatie. De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

3.13 Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een

vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

3.14 Evenzeer volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift terloops nog de schending opwerpt van de artikelen 47/1 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Daarbij komt het gepast voor om aan te geven dat de beslissing geen uitstaan heeft met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en er ook geen verwijderingsbeslissing voorligt waardoor ook de verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dienstig is.

3.15 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen blijkt niet.

De beide middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE